Laxbro gästgifvaregård — Denna har endast namnet gemensamt med egendomen Laxbro. Af gammalt upphölls gästgifveriet i Ljusnarsberg omgångsvis af hemmanen Laxbro, Ljusnarbergsgård, Kyrkbacken och Abrahamsgård. Men på 1850-talet anhöllo postmästr. P. A. Carlberg, f. Häradshöfdingen Joh. Abelin och bruksägaren Niclas Ericsson hos K. Befallningshafvande om befrielse från skyldigheten att hålla ambulatorisk gästgifveri. I denna ansökan deltog icke Carl Ericson Ljusnarbergs gård ej heller Claes Erik Tornblom (Kyrkbacken). Den förre var anmälagen om att behålla gästgifveriet, som han tydligen ansåg vara lönande, hvarför han också, då K. B. 1855 bifölls ansökningen öfver klagade beslutet hos Kammarkollegium utan att dock få det upphäfdt.

Sedan K. B. bifallit ansökningen bildades 1854 ett gästgifveri bolag med bruksp. Claes Carlberg, bruksinspekt. J. A. Drakenberg i Spetsen och postmästr. P. A. Carlberg i Spetsen, som hade till uppgift att å lämplig plats i Kopparbergs by uppbygga gästgifvaregård och idka gästgifveri. Plats arrenderades på 50 år af bruksp. Claes Carlberg, ägare af Korntorpet. Bolaget bestod af 19 delägare och var indeladt i 80 lotter. I slutet af 1890-talet fick bolaget Ripa tomten och 1902 ombildades Laxbro gästgif-

vare bolag till Laxbro Hotel A. Bolag.

Gästgifvare efter Tronet ~~från 1860~~ som var den förste blef Skräddaren Fredrik Edgren 1860–69. Under sin gästg.-tid uppbyggde han Edsta vid nedre ändan af torget, där han sedan dref en betydande klädes ~~affär med~~ manufaktur- och klädeshandel i förening med Skräddnirörelse. 1890 inköpte Edgren Ljusnarsbergs gård, hvars västra flygelbyggnad jämte torns afyttrades till Kanör Appell, som i sin ordning byggde om huset och inredde där bankkontor för Örebro enhilda bank, hvars Kanör han blef sedan 1882.

Edgren inköpte äfven delar af Lilla Finnkullen och Nya Vägen. Från senare lägenheten ~~tables~~ afyttrades ett område till Kyrkogård för Ljusnarsbergs församling, särdeles passande för ändamålet både med hänsyn till läge och jordmån. Kyrkogården invigdes 1899 af biskop Billing.

Edgren afled 1904, 75 år gammal.

En garfvare Rydberg från Finnhyttan byggde ett boningshus vid Margretedal 1875, som sedan hade flera ägare, tills kopparslagaren Joh. Ad. Leonard Guillaume i början på 1890-talet inköpte stället. Denne inflyttade 1882 från V. Löpsta till Brotorp. Medhonom började först en ordnad koppar- och plåtslagerirörelse att bedrifvas på platsen. Under hans redbara och skickliga ledning utvidgades affären mer och mer. Verkstaden, som till en början låg vid Brotorp, flyttades till Margretedal, där affären i förening med butikrörelse bedrefs

Ljusnarsbergs S:n Fr. Andersson

E. Lövberg Rällsön

synnerligt nog varmare än när de var torra. När de voro något slitna, då brukade man skinnsko dem i händerna.

Hårsockorna gjordes av samma slags garn, men de stacksmed grova stålstickor. De voro nästan lika långa som en halvstrumpa och användes om vintern utanpå skorna, då dessa voro dåliga eller också på bara strumporna, om man ej hade några skor. De skinnskoddes under sulorna. De korta get- och bockhåren tog man till strumpor. De blandade då ull eller flock i håren, så att det gick att spinna. Strumpor med så långa skaft att de räckte till knåna och däröver, kallades"surbensstrumpor".

Bockskinn användes till förskinn och handskar. Men det luktade så illa av dem. Den där lukten /brônda/ gick inte bort, fast de blev garvade. Av bockhorn gjordes många saker, såsom kruthorn, kammar, halvsulor. Dessa blevo starka men illa hala. Man gjorde även låthorn / vallhorn/ av bockhorn. Dessa hade fingerhål, så att de kunde spela vad som hälst på dem. De hördes på myclet långt håll. Somliga vallkullor voro så skickliga att spela i horn, så de fick det nästan att tala ett särskilt